

cima i na raznim mjestima. U toj obnovi se pokazuju neke zajedničke crte: uživanje u dubokoj, osobnoj i zajedničkoj molitvi, povratak kontemplaciji s naglaskom slavljenja Boga, želja potpunog predanja Kristu, velika otvorenost pozivu Duha Svetoga, marnije čitanje Sv. Pisma, široka bratska odanost, volja da se doprinese svoj dio službi Crkve. U svemu tome možemo prepoznati otajno i diskretno djelo Duha koji je duša Crkve«. ²⁵

No u tom istom govoru papa upozorava i na eventualna zastranjenja i veli: »Međutim, i u najboljim iskustvima obnove s dobrim zrnem se može zamiješati i ljulj. Stoga nam je potreban i dar rasuđivanja duhova, koji pripada pastirima Crkve: na njih spada ne da gase Duha, nego da sve iskušaju, a zadrže ono što je dobro« (v. I Sol 5, 12 i 19, 21).

Premda gornje papine izjave nisu ex cathedra, dužni smo im pokloniti povjerenje. U katoličkom pentekostalizmu se doista krije velika duhovska, duhovna i misionarska snaga. Nakon potrebite faze pročišćavanja može kršćanskoj vjeri donijeti mnogo dobra i pravi duhovni preporod. Može poslužiti i kao spasonosna opomena Crkvi da preoblikuje svoje paraliturgijske obrede te da više vodi računa o slobodnom i osobnom doživljavanju liturgije.

Iako svi ne možemo postati pentekostalistima, poslušajmo Apostola i »ne gasimo Duha«!

JA VOLIM TAKO ŠUTLJIVE RIJEKE

Ivo Lendić

Iz dalekih dolaze daljina, negdje;
Izmorene, pjenušave.
Dolaze umorne,
Obješču isječene o staze kamene.

Bile su bučne, ohole,
Minulih stoljeća tajnama napojene . . .

One tako nevine, vedre
U sunovrat bježe i odnose
Tajne:
Koje nikad neće ni u kome biti
Sigurne
— Zauvijek nekazane . . .

Ja volim tako kreposne.
Tako šutljive rijeke.

²⁵ *Inf. Coth. Int.*, br. 448, str. 20.